

ster kommer med det her i den sidste Time, maa Rigsdagen fritages for ethvert Medansvar, alt Ansvar ligger hos den højtærede Minister. Naar nu den højtærede Minister skal gøre Rede for, hvorfor Hastværket er saa stort, hvorfor han kommer med dette Forslag i sidste Time, svarer han: Grunden er, at jeg ikke før i dette Øjeblik, altsaa i sidste Øjeblik, inden Laanet skal tilbagebetales, har kunnet føre mine Forhandlinger til Ende. Endnu i Dag har den højtærede Finansminister netop anført dette. Vi høre altsaa, at den højtærede Finansminister, der har ført disse Forhandlinger, maaske i flere Maaneder, først nu er kommen til et Resultat, som synes at tilfredsstille, og Grunden er efter den højtærede Ministers Mening den, at Forholdene i Europa have været saaledes, at der ikke var Mulighed for at faa et saadant Laan afsluttet paa rimelige og gunstige Vilkaar. Den højtærede Minister sagde nu, at Marokkokrisen var Skyld deri; inden den var i alt Fald formelt endt, kunde der ikke være Tale om at føre Forhandlinger med nogen Udsigt til et lykkeligt Resultat. Dette viser altsaa, at det er et meget sent Tidspunkt, hvorpaa Ministeren har optaget disse Forhandlinger, og jeg maa da sige, at jeg beundrer hans Mod, beundrer, at han har yovet at trække Sagen saa længe ud som til en Uge, før Pengene skulde tilbagebetales, inden han har faaet sine Forhandlinger afsluttede. Man maa spørge sig selv, hvad der egentlig vilde være sket, hvis det ikke var lykkedes at slutte med den engelske Bank, som nu skal være vor Laangiver. Vilde den højtærede Minister i saa Fald være gaaet til den Udbetaling af Statskassens Midler, som han har forkastet som let-sindig Finanspolitik? Naar han først har kunnet blive enig med Landmandsbanken og den engelske Bank for formentlig 1 Uges Tid siden i det højeste, maa man rigtignok sige, at det var i yderste Tid. Den højtærede Minister stod altsaa overfor den Mulighed enten slet intet Laan at faa eller at maatte modtage et Forslag, som han maaske tidligere har forkastet som ugunstigt, og som rimeligvis ikke en Gang vilde foreligge for ham saa gunstigt, naar de paagældende mærkede, at Ministeren havde Kniven paa Struben.

Naar jeg saa gaar over til Forslaget selv, skal jeg indrømme den højtærede Minister, at de Betingelser, der ere stillede fra Laangivernes Side, ere gunstige. Ogsaa jeg synes, at den Diskonto, til hvilken Laanet er afsluttet, er saa heldig, som det er muligt at faa i Øjeblikket. Det er formelt

en Diskonto til 3,575; hvis man dertil lægger det Rentetab, der vil være ved, at Diskontoen betaales forud, det Stempel, som skal betaales af Statskassen, og andre Omkostninger, kommer man op til omtrent 4 pCt. som den effektive Rente af dette Laan. Men heller ikke dette kan jeg betragte som ugunstigt.

Imidlertid kan jeg ikke lade være at tænke paa, at for to Aar siden var det første Gang, man kom med et saadant Statslaan til Rigsdagen, og det var, tør jeg sige, med Angst og Bæven, at den daværende Finansminister gik til et saadant Veksellaan. Det var det første Ridt ind i Veksellandet; nu ere vi blevne ret drevne Ryttere paa det Omraade. Nu er det en engelsk Bank, man slutter med. Jeg skal give den højtærede Finansminister Ret i — det er maaske ikke sagt her i Dag, men nede i Folketinget —, at det er gunstigt, at vi ere komne i Forbindelse med en saa anset og mægtig Bank som „London City and Midland Bank“. Men paa den anden Side kan jeg ikke lade være at tænke paa, at naar dette Laan er afsluttet, ligger der danske Statsveksler i Norge, Sverige, Tyskland, Frankrig, Belgien og England; hvis vi ikke skulle gaa til Amerika, kunne vi ikke godt komme videre med Vekslerne, end vi ere komne.

Den højtærede Minister har gjort Rede for, hvorfor Laanet kun er afsluttet paa 6 Maaneder, og en af de Grunde, han gjorde gældende her, er den, at han har Haab — jeg tror ikke, den højtærede Minister er drevne til at sige mere end Haab — om, at han kan slutte et fast Laan til Foraaret. Det er et Haab, som han har haft, hver Gang han er mødt her paa Rigsdagen med et saadant midlertidigt Laan som dette . . . (Finansministeren [N. Neergaard]: Ja.) . . . og hans Haab er hver Gang blevet beskæmmet. Vi kunne altsaa nu kun ønske for Statens Skyld, at næste Gang vil det ikke gaa saaledes, men sikkert er det jo ikke. Noget undrer det mig, at ikke den højtærede Finansminister allerede har optaget et fast Statslaan, thi Tilbud derom har jo foreligget for ham i forrige Samling, jeg tror, at i Begyndelsen af indeværende Aar er der fra en dansk Bank gjort Tilbud til den højtærede Finansminister om et fast Statslaan, ganske sikkert til 4 pCt. og vist til en Kurs af 98, men den højtærede Finansminister vilde ikke gaa ind derpaa. Ogsaa fra en anden Bank har der været gjort ham et Tilbud, eller rettere, har der været Pour-parler om et Tilbud, den Gang var det et 3½ pCt.s Laan, men naturligvis var Kursen ogsaa meget lavere. Den højtærede